

אבל מי שיש לו מוח בקודקודו ומשים אל ליבו קצת מה שעשה ונעשה בעולם ואיך הוא חולף ועובר ביגון ואנחה וצער וכעס ומכאובות וכו' וסופו לעפר ישוב ומה יעשה ליום פקודה וכו' רק שנדמה לו שאי אפשר לו עוד לשוב כי יצרו תקפו והמניעות מהפרנסה ומהחולקים והמלעיגים ומאשתו ובניו וכו' רבו מאד מאד אליהם תיטוף מלתי אליהם דבריני ועימהם אנו עוסקים לדבר דבריני באמת ובתמים, שעיקר העצה שיאמין שהבקשה והחיפוש בעצמו יקר מאד מאד אצל ה' יתברך דהיינו מה שרואה בעצמו גודל ריחוקו שנתרחק כל כך מקדושת ישראל למקומות הרחוקים וכו' הנקראים מקומות המטונפים ששם כביכול אי אפשר למצוא כבודו יתברך בבחינת וכבודי לאחר לא אתו, אבל אף על פי כן הוא שואל ומבקש ומחפש איה מקום כבודו, על ידי זה הוא עולה בתכלית העליה.

עיקר הרפואה הוא על ידי השמחה כי שמחה צריכין מראש ועד סוף, שתיכף כשאדם רוצה לשוב הוא עבירה גדולה כשיש לו עצבות ומרה שחורה, חס ושלו, וצריך לשמח את עצמו בכל יום ובכל עת במה שלא עשני גוי וכו' והעיקר לבקש ולחפש אחר הרבי האמיתי וחבר אמיתי שיורהו וילמדוהו דרכים ועצות אמיתיות, עצות עמוקות דרכי התשובה איך להתקרב לה' יתברך, ואז בודאי יזכה לאחרית טוב.

עצות

(מספר לקוטי עצות - ליצנות - ג' ד')

● הליצנות הוא "שחוק הכסיל", ונתבטל על ידי תיקון הברית.

● בני אדם הם מונעים גדולים מאד. והעקר הוא הליצנות שלהם, שמונע מאד מן האמת, כידוע היטב למי שבקי בחכמות וליצנות שלהם. לא מבעיא חכמות וליצנות של קלי עולם ההולכים בדרכי המחקרים, שמתלוצצים הרבה מדת ישראל, כמפורסם, שזה מזיק ועוקר את האדם לגמרי רחמנא לצלן, אלא אפילו החכמות והליצנות של הנראין ככשרים וחסידים, ועושים ליצנות מכמה דברים שבקדושה, גם הם מזיקים הרבה ומרחיקים הרבה מאד מעבודת השם באמת.

ובכמה אַפנים גרוע יותר הליצנות שלהם מהליצנות של הקלי עולם, כי מהקלים הנ"ל בורחים רב העולם, כי הכל יודעין שחכמת הפילוסופיא עוקרת את האדם משני עולמות ומורידין אותו לשאול תחתיות רחמנא לצלן; אבל זאת הליצנות והחכמות של הנראין ככשרים הנ"ל, אין האדם בורח מהם כל כך, מאחר שיוצאים מפי הכשרים קצת, והם

● והנה ישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו כאשר יעץ לו הפאשא, כי האמין לדבריו. והמלך כשראה זאת ויוכח לדעת כי כנים הם דברי הפאשא, תכף כתב מכתב כדברים האלה, **כאשר יבא האיש המוסר כתב זה לפניכם, תשליכו אותו תכף לכבשן האש אשר כל חייבי מיתות נשרפים שם.** והמלך חתם את המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש: **אבקש ממך שאתה בעצמך תביא את המכתב הזה להאיש שנכתב על [האדרס] הכתובת שהוא במקום פלוני.** והישראלי הנ"ל לקח המכתב, והבטיח למלך אשר יעשה כדבריו. ולא ידע מה כתוב בו והלך לביתו.

● והנה זה האיש ישראל הנ"ל, היה מחזיק מאד במצוה למול ילדי ישראל, ובכל עת שכבדוהו במצות חתוך, לא פנה אל שום מינעה שהיה לו כי המצוה היתה יקרה בעיניו מאד. ואז באותו היום שהיה צריך לנסוע למסור המכתב מהמלך למקום אשר נשלח, וה' אשר חפץ להציל ידיו הנאמן, סבב שבא אחד מכפר אחד וכבדו שיסע עמו להכפר ולמול את בנו. ומחמת כי דרכו היה לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, התחיל לחשוב: מה אעשה לצווי המלך בדבר מכתבו.

● וסבב ה' שבא לנגדו הפאשא הנ"ל. ויספר להפאשא שהיה אצל המלך, והמלך מסר לו מכתב שימסרוהו להאיש שנשלח לו, והיום הזמין לו ה' מצוות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, על כן אני מבקש ממך שתיקח את המכתב ותוליך אותו לשם. והנה הפאשא הנ"ל שמח מאד, כי עתה יוכל להלשין עליו עוד לפני המלך, כי לא עשה רצון המלך עם המכתב. ויקח הפאשא המכתב מידו ומסרו לזה האיש שנשלח אליו. וזה היה ממונה לשרף החייבי מיתות של המלך, ותכף חטף את הפאשא הנ"ל ויזרק אותו לתוך כבשן האש ונשרף, כאשר מגיע משפטו על פי ה' מידה כנגד מידה.

● והנה הישראלי לא ידע כלל מהנ"ל שנעשה לו, למחר חזר ובא לפני המלך. וכשראה אותו המלך תמה מאד, ואמר לו: **העוד לא מסרת את המכתב שנתתי בידך להאיש הנ"ל? השיב לו:** אדוני המלך את המכתב מסרתי לקאפיין פאשא הנ"ל, שהוא ימסרנה להאיש, יען כי ה' יתברך הזמין לי מצוות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת.

● אז הבין המלך הלא דבר הוא שישרף זה הפאשא שהלשין עליו לפניו. ושאל המלך תכף את האיש, מה זה שאתה אווז מטפחת עם בשמים נגד פיך בעת שאתה מדבר עמי. השיב לו שהפאשא נתן לו עצה הזאת, כי אמר לי ששמע ממך שאינך יכול לסבול ריח פי. אז ספר לו המלך איך שהפאשא הלשין עליו לפניו שאמרת לו שאינך יכול לסבול ריח פי, ועל כן תאחז מטפחת עם בשמים שלא תרגיש ריח רע מפי. ויספר לו המלך מה שהיה כתוב בהמכתב שנתן לו, ואמר לו: **עתה אני יודע אשר ה' השליט בארץ אשר מציל ידידי מכל רע,** ולהפאשא הנ"ל כאשר זמם לעשות בך, כן נעשה לו, וישב לו ה' גמולו בראשו.

● ומאז והלאה נתגדל בחשיבותו בעיני המלך יותר מכל השרים אשר אתו, והיה חשוב ויקר בעיניו מאד מאד.

מלבישים הכל בדרכי אמת, והכל מעשה בעל דבר.

והולך בתם ילך בטח, ויברח מהם ומהמונם, ולא יסתכל על כל מיני חכמות וליצנות שלהם, וילך בתמימות ופשיטות בדרכי אבותינו אשר מעולם (שיחות הר"ן, סימן פא).

תפילה

(מספר לקוטי תפילות ב', תפילה ס"ב)

... מריה דעלמא כלא, רופא חנם, רפאני נא ברחמיך הרבים רפואת הנפש ורפואת הגוף, **רפאני ה' וארפא הושיעני ואיושעה כי תהלתי אתה,** רפאני ואספני מצרעתי ומהר להפשיט מעלי גופי המצורע, והלבש אותי בחסדיך גוף קדוש מגן עדן, ועל ידי זה יתרומם מזלי ואזכה לעושר, ובברכותיך תברכני ותשפיע לי עשירות גדול בקדושה ובטקרה, ויתחזק יצרי הטוב, ותסיר לב אבן מבשרי ותתן לי לב בשר.

ויתבטל העצבות והליצנות הבאים ממרה שחורה, ויתבטל מאתנו העניות והדחקות, כי **כשל כח הסבל** של העניות והדחקות של עמך בית ישראל, בפרט גדל העניות והדחקות של הכשרים החפצים לכנוס בדרך הקדש באמת.

רחם עלינו בחסדיך הנפלאים, ותאיר עלינו מזל של עשירות, ויהיה כל העשירות אצל בית ישראל עמך הכשרים החפצים לעבדך באמת, למען יתגדל ויתקדש שמך על ידי זה.

ויתבטל מאתנו כל מיני עצבות וליצנות הבאים ממרה שחורה, ויתבטל הליצנות של כל החולקים על הכשרים והיראים. ותתן כח שיתגבר לב חכם לימין על לב הכסיל שהוא משמאל, אשר משם כל הליצנות שלהם, שהוא שחוק הכסיל, ויתבטל השמאל לגבי הימין:

חיי מוהר"ן

(מספר חיי מוהר"ן - מעלת המתקדמים אליו, ש"ח)

דיבר עם אחד שהיה איש פשוט לגמרי, ואמר לו רבנו זכרונו לברכה ש: **יש לך כח לעורר אפילו אדם גדול לעבודת השם, כי עץ קטן יכול להדליק ולהבעיר עץ גדול מאד.**

וכן אמרו רבותינו זכרונו לברכה: למה נמשלו דברי תורה כעץ, לומר מה עץ קטן מדליק את הגדול, אף דברי תורה וכו'.

120 אופים